

Edvard Grieg's

Koncert

i Arbejderforeningens Festlokale

Tirsdag d. 28de Marts 1876.

1. **Mendelssohn-Bartholdy**, Sonate for Piano og Violoncel.
(D-Dur).
  - a) Allegro vivace.
  - b) Allegretto scherzando.
  - c) Adagio religioso.
  - d) Finale.
2. **Agathe Backer**,
  - a) Björken berättar hvad som
kan hända i mänskenet.
  - b) Så trogen. Åt skogen. } Romancer.
3. a) **Chopin**, Nocturne (f-moll) }
b) **Grieg**, Humoreske } for Piano Solo.
4. **Grieg**, „Ved Halidan Kjerulfs Mindestøtte.“
For Herrekor og Solo.
  - a) Før Afsløringen.
  - b) Efter Afsløringen.
5. a) **Grieg**, Solveigs Sang }
b) **Kjerulf**, Paa Fjellet, } Romancer.
6. **Grieg**, „Foran Sydens Kloster“, for Soli, Damekor, Piano
og Orgel.

ADGANGSTEGN

Björken berättar hvad som kan hända i månskenet.

(Topelius).

Vid den klara rand
af en blommig strand
sjöng en björk ibland
sina gröna visor,
och jag hörde då
i hans gren derpå,
och så sjöng han en gång så:

Ack, jag vet, jag vet
mången hemlighet;
mången flicka gret
under mina grenar;
mången gosse såg
här så varm i häg
på den blåa vikens våg.

Klara månen sken
på min gröna gren.
Och så var det en,
som skar namn i barken,
och det var blott ett,
och han kysste det;
det har ingen, ingen sett.

Nästa qväll så kom
der en flicka, som
såg sig ofta om
och skref namn i barken,
och det var blott ett,
och hon kysste det;
det har ingen, ingen sett.

Nästa afton sken
månen på min gren.
Så kom åter en,

och så kom den andra
tyst liksom en hamn,
sökte vännens namn
i min trogna, hvita famn.

Och min hvita stam
stod heit allvarsam,
och så smög det fram
hvad de båda skrifvit;
och de märkte nog
hvad som stod i skog,
och jag såg derpå och log.

Sedan hände så,
att de båda tyä
togo miste då
och ej kysste — trädet;
Lilla vän, hur lätt
händer icke det?
det har ingen, ingen sett.

Men det for et sken
öfver lög och gren,
och ett sus der hven
öfver blad och toppar,
och en stjernas får
föll i vindens spår
ned på jordens korta vår.

Så trogen. Åt skogen.

(Ridderstad).

Och när du rodnar, och när du ler,
så trogen,
jag endast roser omkring mig ser,
i skogen.

Och när jag kysser og kyssar får,
så trogen,
af kärlek till dig jag lyran slår
i skogen.

Men är det bra att man alltid är
så trogen,
kanhända en gång det bara bär
åt skogen.

Ved Halfdan Kjerulfs Mindestotte.

(A. Munch.)

a) Før Afsløringen.

I Tonestrømmens Fylde,
som Halfdan Kjerulf gav,
vi bedst vor Sanger hylde —
den sejrer over Grav!
Den løste Norges bundne
men dybe Melodi,
og blev dens atterlundne,
kunstdøbte Poesi.

Dog vilde vi og gjerne
hans Åsyn fæstet få,
så det for Slægter fjerne
kan som et Vidne stå,
med al sin milde Smerte,
om hvad en Mand formår,
når han ved Folkets Hjerte
sin enkle Harpe slår.

Han bar den frem i Dage,
da Norges Kunst var Strid,
vemodig er dens Klage,
men dog som Bækken blid;
den hulker over Stene,
den triller fro sit Kvad,
som Trosten, når den ene
i Skoven synger glad.

Og rundt i alle Dale
har Folket lyttet til;
i Hytter og i Sale

gjenlyder end hans Spil.
Og ud til Broderlande
hans Toner trængte frem;
thi Norden er hans sande,
hans rige Sangerhjem!

---

b) Efter Afsløringen.

Dækket er faldet, som sløred de kjære,
lidende Drag.
Aldrig han drømte om sådan en Ære,
sådan en Dag.
Bly og beskeden han var, som den blege
Forårsviol,
vidste ej af, at hans Duftbølger stege
op imod Sol.
Ringte vel Støtten, som her nu vi satte
ham for hans Digt!
Stoltere Minde han vilde ej fatte,
det er ham ligt!
Fredet og signet hans Billed da være
fra denne Stund!
hilset af kommende Slægter med Ære
i grønne Lund!

Solveigs Sang.

(Af Ibsens „Peer Gynt.“)

Kanske vil der gå både Vinter og Vår,
og næste Sommer med og det hele År; —
men engang vil du komme, det ved jeg vist;
og jeg skal nok vente, for det lovte jeg sidst.

Gud styrke dig hvor du i Verden går!
Gud glæde dig, hvis du for hans Fodskammel står!
Her skal jeg vente til du kommer igjen;
og venter du histoppe, vi træffes der, min Ven!

Paa Fjellet.

(K. Janson.)

Hu hei! Kor er dat vel friskt og lett
upp aa Fjellet!
her leikar Vinden i kaate Sprett
upp paa Fjellet!
og Foten dansar, og Augat lær,
og Hjartat kveikjande Hugnad fær
upp aa Fjellet!

Kom upp! kom upp fraa dan tronge Dal
upp aa Fjellet!
her bles ein Blaaster so frisk og sval
upp aa Fjellet;
og Lidi skin utav Blomar full,
og Soli drys alt sit fagra Gull
upp aa Fjellet!

„Aa kjære Guten min, kom til meg
upp aa Fjellet,
eg sit so lengtande etter deg
upp aa Fjellet,
Kom, svalla med meg, til dat verd ljost,
daa stryker Otten ifraa mit Brjost
her paa Fjellet!“

Foran Sydens Kloster.

(B. Björnson.)

„Hvem banker så silde på Klosters Port? —
„Fattig Mø ifra fremmed Land.“ —
„Hvad lider så du, og hvad har du gjort?“ —
„Alt, et Hjerte det lide kan.
Men Intet har jeg gjort,
jeg trætner, jeg trænger,
jeg kan ikke stort,
og dog må jeg længer.
Luk op, luk op, jeg har ikke Sted,
jeg har ikke Fred.“ —

„Hvad hedder det Land, som du har forladt?“ —
„Nordenlandene, langt herfra.“ —
„Hvad voldte, du stansed just her i Nat?“ —
„Kvinnerøsters „Halleluja“.

Det sken, det sang af Fred,
på Sinnet det sænktes;
og Alt, hvad jeg led,
sig løfted og længtes

Luk op, luk op, for eier I Fred,
saa giv mig med!“ —

„Først nævn mig din Smerte; hvad hedder den?“ —

„Aldrig mere jeg kan få Ro.“ —

„Så tabte du Nogen, din Far, din Ven?“ —

„Ja, jeg tabte dem beggeto.

Og Alt, jeg havde kjærte,
selv Tanken i Hjerte,
ja, hver jeg havde nært
fra længes jeg lærte.

Luk op, luk op, jeg synker; jeg ser,
jeg kan ikke mer.“ —

„Din Far, hvordan var det, du tabte ham?“ —

„Dræbt han blev, og jeg så derpå.“ —

„Din Ven, hvordan var det du tabte ham?“ —

„Han drap Far, og jeg så derpå.

Han tog mig, men jeg græd
og bad hele Tiden,
så slap han mig ned,
så flygted jeg siden.

Luk op, luk op, jeg elsker, det er Gru,
jeg elsker ham endnu.“

Kor af Nonnerne fra den oplyste Kirke.

„Kom Barn, kom Brud
kom ind til Gud;
kom Synd, kom Savn
i Jesu Favn;
hvil synkende Sorgen
på Horebs Top,
med Lærken i Morgen
så kviddrer du op.

Her Attrå du bytter,
her Længsler du flytter,
her Frygten den faller,
hvor Frelseren kaller,
her, knækket som Sivet,
du reiser dig hel,
i Hedningelivet
forliste Sjæl.“

J. D. Beyers Bogtrykkeri.